

5 Kč

1

Doutník

V tomto čísle:

- názory nových studentů
- rozhovor s vítězem Českých hlaviček 2009
- něco o adaptačním kurzu
- několik básniček
- zajímavý článek o 17. listopadu

ÚVODNÍK

A je to opět tu, profesori s podprůměrnou náladou způsobující nadprůměrné vyčerpání zcela průměrným studentům... Státní maturity se nám odložily, což aspoň letos maturující muselo potěšit, a naše milované, dokonale zachovalé šatny byly nahrazeny skříňkami v až strašlivě optimistických barvách. Poznali jsme několik nových profesorů, které jsme brzy přestali odlišovat od těch starých, ovšem na učivu, obědech či teplotě ve třídách k žádným změnám nedošlo.

Co se novinek v redakci týče, časopis přivítal kromě pár nových redaktorů nové, nezkušené velení, což naštěstí na kvalitě článků nemůže nic změnit. A tak si můžete opět užít články všeho druhu spolu s obvyklou dávkou poezie a ilustracemi naší šikovné kreslířky Drep.

Iswida

S LÁSKOU STUDIU

Oblohou prolétá hejno vran,
procházím do školy systémem bran.
Kdo to tu blije, kdo to tu zvrací,
to studenti po prázdninách do školy se vrací.
Zmizely mříže a drátěné dveře,
 pryč je lavice, kde trávili vleže
studenti z Jakuba na zkoušku čekání,
teď tu zní jejich pláč a lítostné smrkání.
Co říci na rozvrh ? Osudu dotek ?
Nebo tu řádl snad tiskařský šotek ?
Proč tak bezmocně řve služba třídy ?
Že by snad nebyly barevné křidy ?
Rozum mě nabádá k opatrnosti,
jinak mi v redakci polámou kosti.
Proč nad svým údělem složitě bédovat ?
Hlavně když můžu si svobodně stěžovat.

Wav

Školní časopis

doutnak@gmail.com

v pondělí o velké přestávce
v místnosti č. 108

PRVNÍ DOJMY

Zvoní. Moje první zvonění na nové škole. Mám divný pocit, ale zároveň se těším. Usedám do lavice a s napětím očekávám příchod naší třídní paní profesorky. Nakonec jsem se dočkala. Do třídy vstoupila milá a příjemná paní. Představila se a mně bylo hned jasné, že si s ní budeme rozumět. Chvilí jsme si povídali o mnoha věcech a pak se třídou znovu rozezněl zvuk zvonku. Začali jsme vzrušeně štěbetat.

Tak to šlo pořád dokola. Hledali jsme učebny, ve kterých jsme byli mnohdy poprvé. Konec dne se postupně blížil, až nakonec přece nastal.

Doma jsem mámě pověděla o všech zážitcích a do postele jsem šla s vědomím, že to tady na gymnáziu bude super.

Jana Kopečná, PA

Jsem rád, že jsem se dostal sem na gympl. Spolužáci jsou fajn, profesori to myslí dobře, tudíž se až na pár drobností proti profesorskému sboru neohrazuji.

Co mně ale vážně vadí je deprimující prostředí některých tříd staré budovy. Zejména u nás v naší třídě je stará ošklivá skříň, škaredá barva na lavicích a deprimující barva na stěnách. Chápu, že vata je v dnešní době pro podobné instituce velký problém, ale když už se něco dělá, tak aspoň pořádně.

A to je prosím názor optimistického realisty.

Ondřej Koláček, 1.B

Být gymplákem je určitě mnohem těžší než být obyčejným žákem na základní škole. Je to velká změna. Za prvé tím, že teď se už budete muset opravdu něco naučit, a za druhé, že si tady uvědomíte, že to děláte opravdu pro sebe. Na základní škole jsem se nějak moc nesnažila, ale tady vím, že když se něco nenaučím, je to jen a jen můj problém. Možná, že teď je to jenom počáteční pocit a potom si na vše zvyknu a bude to jako dřív a zase stejný názor budu mít v prváku na vysoké škole. Co k tomu ale dodat? Teď je to nové a všechno nové je ze začátku jiné.

Renáta Berčíková, 1.B

DOJMY

Stojím před budovou gymnázia, školy, do které jsem se rozhodla chodit. Ptám se sama sebe, jestli mám vejít. Bylo to správné rozhodnutí sem dát zápisový lístek? Budu toho později litovat, nebo budu snad děkovat? Podobných otázek jsme si kladli stovky. Ne jenom, my noví prváci, ale určitě všichni, co tu jednou začínali. Ať to bylo před rokem, nebo před dvaceti. Otevřu velké prosklené dveře a vcházím do budovy. Víím, že to není jen obyčejná stavba z cihel a betonu, kde se jenom učí, ale je to budova, která má historii, která pamatuje naše sourozence, rodiče, možná i babičky nebo dědečky. Je to místo, kde se pět dní v týdnu scházíme se spolužáky a učiteli. Na některé se těšíme, na některé ne. Najednou cítím svíravý pocit žaludku a podivné mražení v těle, když kráčím schod po schodu a přibližuji se víc a víc třídě. Budu se na spolužáky těšit? Nebo se budu každé ráno probouzet s tím, že jsem ve třídě nenáviděná? Přibližuji se konci schodů. Myslím, že celé čtyři roky jsou schody. Na začátku začínáme v přízemí a jednou skončíme v posledním patře. Víc a víc se přibližuji třídě. V chodbách kolem cítím prázdno, jako by tu nikdy nikdo nebyl. Mám strach. Strach z toho, že se někdy ztratím a nebude tu nikdo, kdo by mi pomohl. Dvacet devět nových spolužáků, každý z nich je jiný. Každý s odlišnými názory, odlišným chováním, ale se společným cílem: studovat na gymplu. Zase nával nejistoty. Pomalu otvírám dveře třídy a už raději nechci pomyslet na otázku, zda sem zapadnu...

Stojím před budovou gymnázia, školy, do které už několik měsíců chodím. Vcházím bez otázky a teď si děkuji, že jsem se rozhodla sem chodit. Jsem šťastná, že se můžu těšit na moje spolužáky a pomalu stoupat po schodech, které mě i všechny ostatní postupně přibližují našim snům a cílům.

M!sha

PROCHÁZKA

Všude kolem mne je pole
neroste však na něm žito,
širé pláně jsou teď holé
pod zemí je cosi skryto.
Drátek, trocha výbušniny,
stačí jeden chybný krok,
to je celý princip miny,
touží po ní jenom cvok.

Výbuch v uších tupě duní,
určitě jsem šlápl vedle.
Nespatřím již novoluní,
když jsem v letu minul jedle.
Záviteček na památku,
než dopadnu dolů...
...kosti shrábnou na hromádku,
miny = dílo volů.

Wav

O STÁTNÍCH MATURITÁCH

(Upozornění odborných pracovníků Doutnáku: nejde o odbornou stať, spíš o možnost svobodně si zanádat)

Při zavádění státních maturit pro ročníky ukončující střední školy roku 2010 panoval takový chaos, že zdálky připomínal „vykřičený dům, který začal hořet“ (Andrej Sapkowský).

Letošní oktaváni mi jistě dají zapravdu, že ta nervozita, strach a podmínky, které ministerstvo školství ve své „neskonalé moudrosti“ chystalo, byly vražedné.

Jenomže jim se teď ztelně ulevilo. Oni jsou z toho venku, neboť z vyšší moci bylo rozhodnuto posunout státní maturity o jeden rok. Bum, prásk ho. Radši projít ohněm pekelným tam i zpět než absolvovat procesy se státní maturitou spojené. Sibyla prorokovala dobře, protože naše školství se už třese v základech. Kdyby byl svatý Václav a jeho kavalerie co k čemu, tak už dávno vyjedou a osvobodí nás od útlaku poslanců, senátorů a od byrokratického šimla. Leč Jirásek pravil, že vyjedou až při ohrožení ze čtyř světových stran. A zkušenost let minulých dokázala, že ani při nebezpečí z pěti směrů se v Blaníku nehnula ani myš. Ale to jsem odbočil.

Ministerstvo školství asi zkouší, co vydržíme. A pravda, mnohé slepice by zbledly při pohledu na to, co my sneseme. Bůh je milosrdný asi jen pro vysoké školy, které jsou vyjmuty ze zákona o školských zařízeních, a jim do působení nikdo zasahovat nemůže. Vy se smějete, že se tady rozčiluji jak náš pan profesor matematiky při fotbale. Jenže jsem bohužel v tom ročníku, na kterém bude zkouška dospělosti podle přání státu aplikována. A věřte mi, není to příjemné pomyšlení, když na vás ta vize zuby cení. Jako kdyby nestačilo, že vykupujeme hřichy světa v některých předmětech, M2011 to zřejmě odnese za celý vesmír + přilehlé oblasti. Tfuj, tfuj, tfuj. Bože, cara chraň. Já tady nebudu nikoho konkrétního osočovat, jednak proto, že alespoň v médiích se snažím užívat korektní výrazy, jednak proto, že takovýto chaotický podnik muselo vymyslet veliké množství lidí, neboť není v silách jednoho člověka vykonat takové zlo, i kdyby byl členem inkvizice. Ale budu tady citovat jednoho mého dobrého přítele: „K...adrát, to jsou taková šmejdi!“ (Redakce si vymezila právo na náhradu nejšťavnatějších výrazů méně pobuřujícími)

Zbývá nám snad jediná naděje. Že plán zavedení státní maturity pro rok 2011 bude opět o rok, dva, tři odložen.

A pokud existuje nějaká vyšší moc, tak se státní maturity odloží k ledu. A dobře jim tak.

Wav

KRITIKA

"MÓDA" ? jen to ne...

Když po mně před nějakým časem tehdejší šéfredaktorka našeho plátku chtěla článek o módě, připadalo mi nemožné, že bych k tomuto tématu zrovna já mohla mít co říct. A teď se k němu sama vracím, neboť jsem dospěla k nevyhnutelnému závěru, že spousta lidí se nejspíš neobléká podle nejnovějších trendů proto, že by chtěla, ale proto, že jí nic jiného nezbývá.

Vyjela jsem s rodiči do Brna za účelem nákupu pouhých tří jednoduchých věcí: tričko s dlouhým rukávem, svetr a lodičky do tanečních. Jako první jsme vzali útokem několik obuví. Pesimistická představa urvaných pásků a obrácených nehtů na palci mě přesvědčila o tom, že je nevyhnutelně nutné pořídit si obyčejné uzavřené lodičky. To se však záhy ukázalo jako téměř nemožné. Veškerá obuv tohoto druhu totiž zahrnovala díru v oblasti palce, případně velice dlouho špičku, také nepříliš vhodnou pro taneční začátečníky. Tento problém je ale zcela jistě způsoben čistě mou náročností.

Zamířila jsem tedy do oděvů s přesvědčením, že zcela obyčejný svetr přeci mají na každém rohu. Jaké bylo mé překvapení, když valná většina vytoužených zahříváčů neobsahovala jednu velmi důležitou část: totiž dlouhý rukáv, zatímco zbylé byly (nejspíš kvůli větší spotřebě vlny na rukávy) ochuzeny o knoflíky.

Dosud si ale nejsem jistá jednou věcí: kam se poděla všechna ta obyčejná trička s dlouhým rukávem, která mi překážela v pohybu po obchodě, když jsem vloni marně sháněla košili?

Iswida

V KOHO VĚŘÍME?

Dnešní český člověk si stanovil jako základní měřítko úspěchu bohatství. Tudiž čím je podle typického Čecha člověk bohatší, tím musí být i zákonitě lepší (pokud není politik). S upadající morálkou se tudíž stali „elitou“ úspěšní sportovci, umělci či podnikatelé, kteří prorazili do zahraničí. Můžeme to průběžně pozorovat. V případě úspěchu našich reprezentantů ve fotbale chodí takřka celý národ v dresech s nápisy Baroš, Koller, Čech. Když se rozběhne série *územní celek* hledá Superstar, je obyvatelstvo připoutáno k televizním obrazovkám, když vyjde nový drahý (porno)film, každý druhý člověk ví, kdo v něm hraje.

Futurum každého národa spočívá v těch lidech, kteří jsou nejproduktivnější či nejperspektivnější, tedy v mladých. V naší republice vám takřka kterýkoliv teenager z patra řekne žebříček současné hitparády, kdo koho znásilnil, kdo je nejlepší střelec v dané lize a která celebrita má na hrudi nejvíc silikonu. Ovšem když se jich zeptáte na jména Hus, Palacký, Masaryk, Kryl, dostanete v lepším případě odpověď, že díky prvnímu je státní svátek a prostřední dva jsou na bankovkách. V horším případě (a těch je bohužel drtivá většina) se setkáte s tupými výrazy lidí, kteří sice tato jména kdysi na základní škole zaslechli, ale nic bližšího si nepamatují. Ovšem rozměry Dolly Buster znají bezpečně všichni. Samozřejmě s poklesem kvality národních hrdinů (můžeme-li tedy v současné době někoho takto titulovat) upadá i kvalita jejich obdivovatelů, protože i špatný vzor je pořád vzorem. A když se někdy zaposloucháte do rozhovorů mladých lidí, které potkáte někde na ulici, tak vás nejspíš napadne, že to, co je oblečeno do růžového obleku a klepe na naše dveře, je ve skutečnosti černočerná budoucnost.

Wav

17. LISTOPAD

Každý rok je nám systematicky připomínáno, jak za strašlivé německé okupace a nesnesitelné vlády komunismu se studenti rozhodli bojovat proti bezpráví a zlu, aby se poté setkali s policejními obušky či s hlavními pušk.

Letos je to o to významnější, že jde o výročí kulaté. Ano, uběhlo dvacet let od pochodu studentů, který odstartoval pád rudé totality u nás, a sedmdesát let od protestu proti německé okupaci. Snad není potřeba, abych tady opakoval to, co ti nejnešťastnější z nás slyšeli už osmkrát, rok co rok, a myslím si, že drtivá většina studentů by byla schopna popsat události i vlastními slovy (což jest vzhledem k mentální úrovni současných mladých lidí jev prakticky unikátní). Předpokládám, že co se dělo před dvěma dekadami let, všichni víte. Jenomže co se letos kolem této akce nadělá, to je něco neuvěřitelného. Myslím si, že i takoví mistři v oboru propagandy a překrucování faktů, jako byli Goebels a Stalin, blednou závistí nad tím, co nám naše rádoby demokratické zřízení předvádí. Místní rodák, který na několik let odjel do Afriky a letos se vrátil, by si nejspíš pomyslel, že před sedmnáctým listopadem 1989 neexistoval svět, že tu byla pouze jakási temnota, noc, prázdno, a že zpoza zničených vztyčených ostených drátů a policejních zátarasů křičel utlačovaný národ československý slova o svobodě a demokracii. Nějak nám ovšem média zapomněla sdělit, že po čtyřicet let vlády komunistů bylo půl národa dobrovolně ve straně a desetitisíce lidí dobrovolně donášely na své sousedy a kamarády, kteří pro tu svobodu skutečně něco dělali, kteří za ni bojovali nejen tím, že si napsali divadelní hru a odešli válet sudy do Krakonošova pivovaru. Kdybych si měl udělat představu o Sametové revoluci na základě televize, novin a rádia, tak bych si myslel, že 17. listopadu se porvali členové mírumilovného průvodu s obrovskou přesilou SNB, přičemž toto násilí vyvolalo obrovskou odezvu u zbylých 15 milionů obyvatel ČSSR. Den po pokojném pochodu, kde se vzal, tu se vzal, vynořil se ze země Václav Havel (o kterém od podepsání Charty 77 nikdo neslyšel), založil si Občanské fórum, které pod značkou Veřejnost proti násilí vyvezl i k našim bratrům Slovákům, komunistická vláda se lekla, komunističtí poslanci si zvolili svého oblíbeného disidenta jako nového prezidenta a měli jsme demokracii. V Rumunsku se střílelo, Jugoslávie prožila něco, co od dob tureckých nájezdů Evropa nepamatovala, Sovětský Svaz hnil několik let, hlavně že u nás to bylo hotové za pár týdnů bez nějakých znatelných excesů a zrodil se hrdina Havel. Ten pak na oslavu pádu komunismu udělil amnestii pro celou řadu zločinců a zrušil trest smrti, takže dnes pobíhá venku pěkná řádka hovad a zločinců, kteří se nerozpakují svou trestnou činnost opakovat, a protože ostatní vidí, jak jsou tresty směšně nízké, vesele si krade a loupí celý český národ. Slováci vzali rozum do hrsti, odtrhli se a mají veselou, prosperující demokracii, kde jsou ve vládě levice a pravice, které se umějí dohodnout. A u nás? Podívejte se na ten strašlivý bordel, který panuje na naší politické scéně! Vždyť to se nedá vydržet. Kdo nekrade, ten tuneluje nebo vraždí, ostatní lobbují za své oblíbené firmy, stát je šťastně rozkraden, lidi jsou bez peněz a práce, hlavně že nad námi sedí poslanci za ODS a ČSSD a jejich kamarádi z průmyslu, kteří se penězi vytírají snad i na toaletě. Hlavně že je to všechno krásně demokratické. Ale ti, kteří svou činností za tu demokracii skutečně bojovali, Kryl, Dubček, Patočka, ti leží zapomenuti na hřbitovech a neštěkne po nich ani pes. Ačkoliv, je dobře, že se toho nedožili. Kdyby totiž viděli, jak vypadá demokracie v našem podání, tak by všichni emigrovali do Německa nebo na Kubu, protože normální člověk nemůže současný stav považovat za vítězství nad totalitou.

Wav

ROZHOVOR

Možná se k vám už donesla zpráva o velkém úspěchu jednoho z našich studentů. Letošní oktáván Radim Laga získal první místo v soutěži České hlavičky 2009 v kategorii FUTURA za svůj elektromagnetický pulsní urychlovač feromagnetických projektilů, a tak se Doutnák rozhodl zeptat se ho na pár otázek ohledně jeho projektu.

- *Můžeš mi stručně popsat, v čem spočívá soutěž České hlavičky?*
Tož je to soutěž pro středoškolské studenty a jedna kategorie je tuším že pro základní školy. Obhajoba přihlášených prací probíhá na VŠE (fuj!). Týká se to oborů ekonomických a pak dále těch užitečnějších, jako jsou ekologie, přírodní vědy a technika.
- *Čeho se týká tvá kategorie, FUTURA?*
Přesnou definici nevím, ale obecně se týká technologií, inovací a technických věd.
- *Název tvého projektu nejspíš většině lidí moc neřekne. O co tedy jde?*
Chtěl jsem zjistit, jak bude takto dlouhý název znít ve světě technických věd. Nechal jsem se inspirovat z názvu „Vysoce kvalitní strategický fond strukturovaných úvěrů“, což zní určitě lépe nežli „Fond nezaměstnaného černochoha na západě“. Taky tento můj název zní lépe nežli „Elektromagnetické dělo“.
- *Jak to vlastně funguje?*
Teď bych sem nejraději vložil stovky řádků rovnic a funkcí, ale to by vám asi moc neřeklo. Takže jednoduše, shromáždíme enormní množství elektrické energie, kterou pak využijeme pro vytvoření extra silného magnetického pole, jež uvede do pohybu feromagnetický projektil (= „váleček ze železa“).
- *Jak dlouho jsi na tom pracoval?*
Přibližně čtyři roky intenzivního vývoje, avšak informace a těžko sehnatelné materiály jsem začal shánět už před šesti lety.
- *A co tě k tomu přivedlo?*
Mám rád nové technologie, převážně kategorie elektronických zbraní.
- *Pracuješ už na něčem dalším?*
Já osobně teď pracuji na druhé verzi děla, ale s kolegou vyvíjíme bojového robota.

- *Co plánuješ do budoucnosti? Máš už vybranou školu?*
Aktuální rozdělení programů na vysokých školách mi poněkud zkomplikovalo situaci, prozatím to vypadá na ČVUT FEL, studijní program Kybernetika a robotika.
- *Čeho bys chtěl jednou dosáhnout?*
Přispět k větší podpoře vědy v našem státě a věnovat se výzkumu v oblasti elektromagnetismu pro použití ve vesmíru. A taky postavit cylonského centuriona, aby mně a přítelkyni dělal snídani.
- *Chtěl bys studentům našeho gymnázia ještě něco říct?*
Studujte, ale ne tak, aby z vás vyrostli kravaťáci.

Iswida

VÝKLAD UČIVA aneb SVĚT KOLEM NÁS

Nedávno jsem slyšela skvělý vtip, který mě přivedl k zajímavé myšlence, totiž jak zajímavě mohou vyznít některé souvislosti. Ona anekdota zněla: „Víš, proč je lední medvěd rozpustný ve vodě? Protože je polární.“

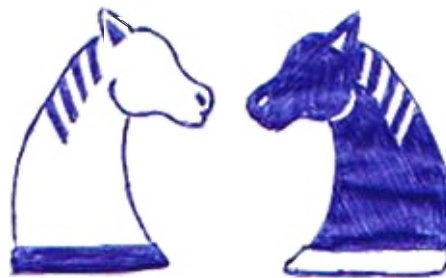
Už od základní školy se člověk s těmito jevy setkává. Brzy například zjistí, že některé trepky, ačkoli jsou velké, mu nohy opravdu nezahřejí, alespoň měňavkám však zima nebude, mají totiž po(/a)nožky. Hlavně pro dívky též musí být velkým zklamáním, že v mitochondrickém matrixu Keanu Reevease nepotkají.

Nedlouho poté však dojde na mnohem vážnější případy. Důkazem je pojem *nenasyčený uhlovodík*. Z tohoto spojení je patrná zřejmá skutečnost, že daný uhlovodík není sytý, tudíž má hlad, a tak se vůbec nemůžeme divit, když některým studentům přijde na mysl omluva ve znění „nemohla jsem se dostavit do hodiny chemie, krmila jsem uhlovodíky“. To svědčí o vyvinuté schopnosti soucitu a humanity u mladé generace. I tento cit však může být brzy velmi otřesen, a to láskou. Láska je totiž jako večernice, čili planeta Venuše kdysi mylně považovaná za hvězdu, a může vás tedy během zlomku vteřiny spálit a současně atmosférickým tlakem rozdrtit na prach...

Po takových zjištěních si jeden už vážně může být jistý snad jen tím, že člověk patří mezi obratlovce, samozřejmě s výjimkou bezpáteřních h...ehm, osob.

Iswida

AKCE

ADAPŤÁK

Po našem příjezdu na Kopánky začalo chaotické rozdělování do skupin. Všichni běhali a ptali se, jestli s tím či oným mohou být na pokoji. Asi po hodinové domluvě už jsme byli všichni ve svých pokojích. Pak začalo naše seznamování první hrou. Někteří přišli sebedovědomí a hned se zapojili, zatímco jiní seděli tiše se zkříženýma nohama a založenýma rukama a čekali, až se další vyjádří. Nakonec se ukázalo, že naše myšlenkové pochody a nápady jsou velice podobné.

Dělení do skupin bylo vždy velmi zajímavé - podle barvy očí, délky vlasů nebo barvy spodního prádla.

Nejvíce jsme se nasmáli u „házení lanem“. První skupina lano v klidu odhodila a my (druhá skupina) jsme pro lano doběhli a měli jsme ho odhodit. V pravidlech hry bylo řečeno, že lano nesmí skončit na balkónech, minigolfovém hřišti a v bazénu. Náš zástupce, který házel, jako naschvál hodil lano „přesně“ do minigolfového hřiště. Zachránila nás díra v plotě, kterou po „úspěšném“ pokusu pak vedoucí lano přinesl. Raději jsme se dohodli, ať hází někdo jiný. Pro změnu lano skončilo zase na minigolfu. My, celí „vysmátí“, jsme leželi na trávniku. Prohráli jsme sice, ale legrace jsme si užili víc než dost.

Hráli jsme více her, třeba pantomimu, u které předvádět nemoc šílených krav, skunka nebo lehkou děvu bylo fakt dobré. Mnoho her bylo na pamatování třeba číselných kodů nebo tváří gangsterů.

Večer jsme vždy šli spát s prosíkem, ať už vymyslí něco bez běhání. Poslední den naše přání bylo shůry vyslyšeno a na večer nám připravili divadlo, které jsme si my (1.B) měli zahrát sami. Měla to být Červená Karkulka. Mohli jsme si vylosovat z filmových žánrů: komedie, horor, sci-fi, love story nebo detektivka.

V komedii byla Karkulčina maminka homosexuálně orientovaná a poslala Karkulku do Kauflandu. Dalo by se říct, že hlavní roli měla babička, která přijela z lázní. Do babičky byl bezhlavě zamilován myslivec - Arnošt, který babičku s Karkulkou nakonec zachránil.

V hororu byla Karkulka hodně brutální a zabila všechny, co jí přišli do cesty.

Ve sci-fi Karkulce se místo vlka objevil Marťan, který snědl Karkulku i s její babičkou. Lovec mimozemšťanů je pak zachránil.

Love story skončila svatbou Karkulky s jejím vyvoleným a v detektivce Karkulka zavraždila všechny jenom kvůli domečku pro panenky.

Po ukončení her jsme se každý večer sešli na jednom s pokojů, povídali si a hráli ještě jiné hry dle fantazie účastníků.

Poslední den jsme své zážitky zapsali do našich adaptačních novin „Kopanický sandál“.

Domů jsme odjížděli trochu znavení, ale plní zážitků. Myslím, že jsme se dobře pobavili a poznali.

Klaruš

GAUDIO

A ADAPTAČNÍ KURZ

Dva pojmy, které jsou pro většinu studentů z gymnázia již zcela známým slovem. Znamenají totiž pro prváky třídní a pro primány pětidenní class teambuildingovou akci, která (jak už z názvu vyplývá) má pomocí různých metod stmelit kolektiv. Když jsem byla prvačka, jedním takovým kurzem jsem si prošla jako účastník a na začátku září letošního roku jsem si to mohla zkusit zase „z druhé strany“ jako praktikantka.

Ve dnech 2.- 4. září, což bylo den po zahájení školy, jsem si sbalila pár věcí a vyrazila se třídou 1.B i jejich třídním panem profesorem na Kopánky, kde pro tyto studenty nachystali profesionální program členové občanského sdružení Atmosféra – Šárka a Jirka. Všichni společně jsme se pustili do poznávání nových lidiček, snažili jsme se co nejrychleji si zapamatovat jména a zjistit co možná nejvíc o těch ostatních. Já osobně si myslím, že kurzy tohoto typu jsou velkým přínosem pro všechny, kteří se stanou součástí nového kolektivu a chtějí se lépe poznat. A jestli se to zrovna v jejich případě povedlo, musí posoudit každý sám za sebe. Pro mě bylo dostačující, když jsem slyšela stále se opakující hlášky a výbuchy smíchu po jejich pronesení, protože dle mého názoru je právě tohle ta první drobnost, která začíná dělat kolektiv kolektivem.

Přišlo mi prima, že i všichni primánci (tentokrát obě třídy dohromady) dostali stejnou příležitost se seznámit se svými spolužáky i jinde než ve škole – tedy na Lubné poblíž Suché Loze, kam se vypravili nejen oni, ale také členové občanského sdružení Tenebrae Fascarum s několika praktikanty, jako jsem byla já. Od 7. do 11. září účastníky najednou zahalily mlhy Avalonu a octli se na anglické půdě přímo v dějišti tohoto příběhu a nejen to, stali se jeho součástí. Mohli si povídat s králem Artušem, kouzelníkem Merlinem či Morganou a Vivian a dokonce jim pomáhat v nesnázích a řešení různých problémů. Žáci si tu pod dohledem zkusili, jaké to je muset spolupracovat, vzájemně si pomáhat, no a také se seznámili s ostatními vrstevníky. Program byl od rána do večera nabitý různými činnostmi a na konci dne jsem byla vážně příjemně unavená. Nejspíš je to věkem, že si primánci na sebe rychle zvykli a spřátelili se nejen mezi sebou, ale i s námi. Vždy mě potěší, když na chodbě uslyším: „Jééé, Alenka! Ahoj!“ Možná i tohle vypovídá o tom, že se jim letošní Gaudio líbilo a odnášejí si stejně jako já dobrodružné zážitky a krásné vzpomínky.

Srovnávat tyto dva kurzy, jak to po mně sem tam někdo chce, prostě nejde. Nejen kvůli počtu a věku účastníků, ale také kvůli místu a délce kurzu, stejně tak jako složení jejich vedení. Myslím, že důležitější je, jestli se splnil cíl těchto akcí - tedy podání pomyslné nitky, po které byste všichni měli pomalu ručkovat a sblížovat se. Já Vám všem přeji (pouze ze své pozice třetíčky), ať se Vám to po nitce pěkně ručkuje a nikdy se Vám nepřetrhne!

ANT

SLOHOVKY

NÁVOD NA PŘÍPRAVU NÁPOJE LÁSKY

Jedno nečekané setkání smícháme s dlouhým pohledem z očí do očí. Přidáme dva široké úsměvy a několik pozvání na rande dle chuti. Dostatečně promísíme s širokým objetím, okořeníme několika polibky a za stálého míchání vlijeme do dvou srdcí. Necháme směs uležet. Na závěr ozdobíme důvěrou, oddaností a vzájemnou péčí.

Holíková

NÁVOD NA PŘÍPRAVU VTIPNÉ KAŠE

Ingredience:

špetka bláznovství
kopa smíchu
duše vypravěče
ústa vtipálka
nos klauna
šaškova rolnička

Návod na přípravu:

Pokud se vám podaří sehnat všechny ingredience dostupné v síti obchodů Dětský smích můžete začít s přípravou. V hlavě smícháme špetku bláznovství s naším kritickým myšlením, do pusy si nasypeme kopy smíchu. Můžeme i víc, záleží na velikosti. Nasadíme klaunský nos a rolničku, zaposloucháme se do vyprávění vtipálků a vypravěčů. Podáváme po malých dávkách.

R. Kadlčíková

AKROSTICH

Lákavý název čtenáře svede
Indisponuje ho na pár hodin
Tragický příběh a hrdinové silní
Extrémně spádný děj
Rychle čtenáře dovnitř vtáhne
Apaticky se stane vymyšleného světa součástí
Ten příběh vznikne jedno úterní odpoledne
Utopený byl v šálku kávy v zašlém lokále
Ruku v ruce s nenadálou inspirací
Absence letmého polibku prchavé múzy vyloučena

K. Mohylová, 3.B

UMĚLECKÉ

PODZIM

Venku je zima, prší, fouká vítr... Já sedím doma a píšu.

Celá nálada se mi mění jako počasí. Jsem ospalá, vždyť ještě před měsícem by bylo o hodinu míň.

Listy na stromech padají, protože po nich skáče zrzavá veveruška, psi na ni štěkají a nepřestávají. Jsou jako v euforii. Žluté, hnědé, oranžové listy jako barevní ptáci se snášejí ve vzduchu. To zase bude práce, povzdechl si tatínek.

Na poli jezdí traktory, orají ... za chvíli po nich zbude pooraná hlína a až na jaro se zase půda bude pod jejich tíhou prohýbat.

Už neslyším letní švitoření vlaštovek pod okny, slyším jen „krá, krá“, to si vrány na poli hledají potravu. Všichni ptáci se už dávno seskládali na drátech a v houfech odletěli do tepla.

Krátká trička jsou zastrčeny vzadu ve skříni a čekají až zase na letní čas. Kabáty, šály, čepice už potřebuji, protože rána jsou chladná.

Bratr začal odpočítávat dny do Vánoc.... Má to přesné.... Dokonce i na sekundy. A já jen tak ospale se dívám na ten čas, který tak rychle běží.

Klaruš

KNIHOMOL

Vážení lidé,

dovolte abych se představil. Jsem mol šatní, latinsky *Tineola bisselliella*, a říkají mi Knihomol. Žiji ve Vaší skříni spolu se svou početnou rodinou. Musím podotknout, že kvalita dnešního oblečení je značně mizerná, což si zajistě sami uvědomujete. Kde jsou ty krásné staré časy, kdy se, dnes již obyčejná a nezáživná, večere spíše podobala oslavné hostině! Do látek přidáváte umělina a mě se z toho kazil žaludek. Dal jsem se tedy raději na duševní stravu. Ve vaší rozsáhlé knihovně jsem za dlouhých večerních i ranních hodin čerpal znalosti. Nejednou mi šlo o život, když jste mě, vy nepozorní lidé, málem do knihy přivřeli. I přes všechny tyto útrapy Vám však teď píši.

Do Vašich šatníků se totiž Vaším přičiněním dostala jakási zbraň hromadného ničení zvaná naftalen či zastarale řečeno naftalín. Po dalších dlouhých hodinách nad spoustou knih jsem dospěl k závěru, že na to prostě nemáte právo. Podle §9 v Domácím řádu člověka a zvířete v odstavci o ochraně majetku je jasně psáno, že tresty smrti za nepovolené stravování, jako v našem případě, byly dávno zrušeny. S přihlédnutím k tomu, že mezi vašimi mizernými šaty žijí i moli mladší 15ti molích let, dopouštíte se závažného zločinu, a to ani nepočítám fakt, že většinu z Vaší sbírky oblečení stejně téměř nenosíte.

Je toho více, co mám na srdci, proto Vás jménem našeho společenství žádám, milý človče, o brzkou schůzku. Předem děkuji za vyslechnutí a zamyšlení,

Váš drahý spolubydlící,

Knihomol

Iswida

ZEMĚDĚLSTVÍ

JAK JSME SKLÍZELI HRUŠKY

Na dvoře našeho ústavu, i když kousek stranou od hlavního vchodu, se nachází mohutná hrušeň, která je v dané roční období nádherně obsypána, a její krásné kulaté žluté plody vzbuzují celá kvanta chutí. Tak se jednoho dne stalo, že během přechodu z učebny 305 do jiné třídy pohlédli jsme z okna naproti chemické laboratoře, odkud vypadají dary přírody obzvlášť lákavě. A v té chvíli usadil se nám v srdcích zlý duch, který neustále našeptával: „Hrušky. Běž na hrušky. Na hrušky!“ Protože jsme se mu nemohli ubránit (popravdě, ani jsme se moc nebránili), byly vydány patřičné povely a tzv. průzkum bojem mohl začít. O svačinové přestávce jsme se rozhodli úročit naše investice do vzdělání a obírali ty kusy, které byly dostupné bez větší fyzické námahy. A nutno říct, že nám ovoce velmi zachutnalo. Dokonce jsme pár kousků donesli i našim méně kreativním kamarádům. Následující dny daly by se označit slovem hruškokobraní. Ovšem tento stav nemohl trvat donekonečna. Při jedné návštěvě Honza s hrůzou v očích zjistil, že dostupné kusy jsou již takřka všechny v našich trávících ústrojích. To ovšem nemohlo zabránit naší touze po hruškách. Při zdolávání výškových rozdílů jsme překonávali sami sebe, nic nás nemohlo zastavit. Naše pyramidy z lidských těl by hravě strčily do kapsy drtivou většinu spartakiádních sestav. Při česání hrušek jsme dosahovali vynalézavosti hladových ruských výsadkářů, kteří přistáli v ovocném sadu.

To vše bylo provázeno němými údivy našich spolužáků a kamarádů. I když, nutno přiznat, začátky byly neslavné. Kupříkladu Roman se po zhlédnutí našeho prvního pokusu vyjádřil, že větve jsou očesané dokonale, ale všechny hrušky na stromě zůstaly. Ovšem, empirickou metodou jsme se postupně dostávali kupředu a zdokonalovali naše schopnosti. Do hodin jsme chodili se zvoněním, obtěžkáni několika kilogramy ovoce. Podařilo se nám vytvořit rozsáhlou síť, která zásobovala řadu studentů i profesorů hruškami, a nám dělalo radost, že oni mají radost a všichni jsme se najedli.

Ovšem, Tom již zpočátku našeho pojetí zemědělství prohlásil: „Vy se z těch hrušek jednou po...“ Bohužel, jeho slova se ukázala prorocká. Odnegli jsme to zejména já s Alešem jednoho obzvláště úrodného čtvrtka. Z toalet se poté linuly zvuky, za které by se nemusel stydět ani kravín JZD Šumice (teda, dokud v něm ještě byly krávy). Tato trpká zkušenost naše odhodlání dokonale zchladila a od té doby jsme na hruškách nebyli. Ovšem stále musím myslet na tu takřka posvátnou špičku stromu, která je tak krásně obsypána nádherným ovocem, a pořád přemýšlím, jak by se dalo těchto zlatavých plodů dosáhnout. I když se jejich masová konzumace ukázala takřka katastrofickou, stále se dá toto ovoce výhodně využít.

Jinými slovy: Ať žije kvas !

Wav

DOUTNÁK

- doupě neřešti

Je všeobecně známo, že spousta velkých autorů někdy ve svém životě působila v redakci nějakých novin či časopisu. Ovšem musíme si taky uvědomit, jak velikáni pera často končili. Opilci, vandráci, trestanci, hroutící se uzlíčky nervů, v těch nejhorších případech komunisté nebo homosexuálové. Co a proč je ovlivnilo, že se zřekli klidného žití a vydali se na stezku bohémství, říct přesně nemůžeme. Ale ti, kteří v žádném pravidelníku nepůsobili, zachovali si poměrně zdravý rozum nebo měli alespoň nějaké štěstí. Kupříkladu Jirásek. Ten si vesele psal romány, které byly tak objemné, že když je jejich autor nesl z jedné místnosti do druhé, skoro se nevešel do dveří. Dokonce byl několikrát navržen na Nobelovu cenu. Nebo Mácha. Ten zemřel v den své svatby. Tomu se říká výhra. Třeba za takového Shakespeara dokonce noviny ani nebyly. A jak si William dobře vedl. Ovšem u nás máme Doutnák. Kdo v něm vůbec působí? A co se děje za zavřenými dveřmi redakce?

Kdo by někdy nasměroval své kroky do místnosti, kde sídlíme, radil bych mu, aby se ničemu nedivil, splnil svou povinnost a nikde neříkal, co zde viděl a zažil. Leckdy je ten poslední bod nejjednodušší, neboť už byly i takové případy, kdy příchozí šokem oněměli. Ptáte se proč? Inu, redakce Doutnáku je využívána jako shromaždiště různých skupin studentů, různého věku, pohlaví a vzezření. Když jsem vstoupil poprvé, přes dým z prvotřídních doutníků jsem skoro nedohlédl k oknu. A to je od dveří jenom dva metry! Ve vzduchu se vznášela opojná vůně lihu a omámené chraptící hlasy zpívaly veselé lidové písničky, které jeden nejmenovaný známý pro potřeby cizinců charakterizoval jako songs about girls, sex and alcohol. Ovšem hned mi přišla do ruky láhev, která mezi přítomnými kolovala, a protože se nerad hádám a rád piju dobré víno, vstoupil jsem do redakce. A nelituju. Těch peněz, co máme za reklamu! Těch prodaných čísel! Je sice pravda, že většinu výtisků si musíme koupit sami, abychom alespoň pokryli náklady, ale tyto výdaje dostaneme v podobě výplatní pásky zpět. Ovšem, nemyslete si, že místnost, kde sídlíme, využívají pouze pracovníci oprávnění ke vstupu. Doutnák slouží jako místní centrum distribuce alkoholu, místo, kde různé páry pořádají své techtle-mechtle, místo, kde se zrodil již mnohý tahák či padělaná vstupenka či bankovka. Vůbec bych se nedivil, kdyby mi někdo řekl, že jde o překladiště drog a zbraní. Spíš bych se pozastavil nad tím, proč se zde nepěstuje konopí v lánech a ve které části skříně jsou uschovány střely s nukleární hlavicí. Zkrátka se v Doutnáku rozhodně nenudíme. Někdy je sice nedostatek článků, svědčících o naší činnosti, ovšem co nám chybí na kvalitě, doženeme masovou produkcí textů s nezáživným obsahem. A nesmím zapomenout na fakt, že občas se zrodí dílo tak útočné a agresivní, že vyvolají mezi cílovou skupinou ostré reakce. Ačkoliv, tak ostré jsem to nečekal. Prostě, máte-li nervy z ocele, chce se vám psát a nebojíte se omezení svobody slova, tak vstupte.

Wav

POSELSTVÍ VÁNOČNÍ

Dříve bylo v naší zemi
dostí dobrou tradicí,
Ježíšek že nosil dárky
hodným, i těm zlobícím.
Ježíšek však po Únoru
neobdržel povolení,
nechtěl se stát členem strany
a navíc prý vůbec není.
Tak do funkce „rozvoz dárků“
dosazen byl Mrazík Děda,
kabát celý zavšivený,
mimoto chmaták až běda.
Čtyřicet let jedné práce
je už výkon zasloužilý,
avšak děti, také mládež,
po střídání zatoužili.
Přestřihly se hranice
a srolovaly dráty,
klaniti se Americe
započaly státy.
Přišla kosmetická změna
vyrazili Dědu Mráze.
Pro zvýšení denních tržeb
přivedli sem Santa Clause.
Někoho však napadlo,
že když je Santa celý bílý,
tak je nejspíš rasista,
má modré oči, světlé kníry.
Krém na boty všechno spraví,
Santa je teď křovák pravý,
ve zmatku, jenž z toho vládl,
přišlo takřka přes noc,
že všichni lidé zapomněli
na poselství Vánoc.

Wav

JAHODY

Krev jahod stéká
do mléka

Na špičkách prstů
cukru sníš
sfoukneš do talíře

Jsi jedním z posledních
kteří tu zbyli
bez halíře
se srdcem vyvěřelým do veršů
a zmrzlými jahodami v dlaních

Iswida

CESTA DO NEBYTÍ

Kolik je kroků k branám pekla?
A je těžké je otvírat?
Už dávno Boha jsem se zřekla
už dávno toužím věčně spát

Kolik je kroků k branám ráje?
A kdy člověku dojdou síly?
Nač snaha? Stejně nevyhrajem.

A možná zbytečně jsme žili...

Iswida

